

ли е: приказка сякашъ разправяшъ и съ ржка бъркашъ въ сърдце.

Дамянъ. Да можеше всѣкога бихъ ти пѣсни на каваль припѣвалъ и никога отъ тукъ не бихъ излѣзълъ.

Гуга. Беки толкозъ ме обичашъ!

Дамянъ. Живота си давамъ за тебе...

Гуга. А отъ менъ какво искашъ?

Дамянъ. Само когато дойда на скалата, ти презъ прозореца да надникнешъ: да те видя само — стига ми.

Гуга. Колко ти сж мили думитѣ, овчарьо!... Че мене още никой не ми е нашепвалъ думи такива...

Дамянъ. Колко още нѣща ми шепне сърдцето, ама да сме нѣкжде само двамцата... Да знамъ, че нѣма нѣкой арапинъ да ни навести.

Гуга. Небой се! Тукъ само моята вѣрна дружка Зора може да влиза.

Дамянъ. И тѣй да е: щомъ всичко наоколо за змея говори, сърдцето ми бие да изхвъркне. И колкото сърдцето ми те желае — толкозъ по-лудъ бѣсъ ме обхваща, да пресрещна змея, че само змеюви да станатъ.

Гуга. Всичко, отъ какъ те видѣхъ, обмислихъ. Знай, че това, което сърдцата ни желаятъ — ще бжде.

Дамянъ. Дай тогазъ да те цѣлуна.

(И двамата се лудо прегръщатъ и въ дълга цѣлувка замиратъ).

(Дълго мълчатъ, седнали наблизо).

Гуга. Дамяне, азъ безъ тебе, вече немога!

Дамянъ. Тогазъ никой неможе ни попрѣчи ние двама на едно да бждемъ. Тогазъ ставай да бѣгаме.

Гуга (като помисля, станала, сякашъ готова да бѣга). Не, не тѣй трѣбва да стане. Много сме чакали — нека още малко потрайме. Послушай ме — нѣма да бързаме.

Дамянъ (станалъ; ходи нетърпеливо). Кога другъ пжтъ ще те намѣря безъ змея.

Гуга. Послушай ме, нѣма да сбъркаме. Не е само да избѣгаме. Азъ искамъ съ змея да се разплата... Той толкова ме е огорчилъ, че трѣбва...

Дамянъ. Кога двама се обичатъ, не трѣбва за раплата да мислятъ.

Гуга. Нека изпълня, каквото съмъ намислила — тогава ще приказваме. Послушай ме, овчарьо мой!

Дамянъ. Думата ти на две нѣма да сторя. (Хваща ѝ ржката). Погледай ме, че за погледа ти сърдце копнѣе...

Гуга (хваща дветѣ му ржце и дълго го гледа).

(Влиза Зора запъхтѣна).

(Дамянъ и Гуга си пушатъ ржцетѣ и спиратъ погледъ о Зора).